

“Asker Kaçağı” İnönü, 31 Mart CHP’si ve Entelektüel *Dramaqueenlik*

Meşhur Demokrat Parti lehine propagandalarından biridir.

İsmet Paşa, asker kaçağıdır. Yani Kurtuluş Savaşı kahramanlarından biri vatani görevini yerine getirmekten imtina eden biridir.

Turan Güneş, bir gün İsmet Paşa’nın asker kaçağı olduğuna inanan köylüye, bu iddiaya nasıl inandığını sorar.

Aldığı yanıt siyasal kültürümüzün asli parametrelerinden birini oluşturur.

“İsmet Paşa bizim işimize gelmiyor. Cahil adamım ben nasıl anlatacağım eksiğini fazlasını CHP’nin, 'istemiyorum' manasına ona asker kaçağı diyorum.”

Oryantalist “Pol-Sci” tayfanın ya da post-Kemalist fantezilerine gömülmüş demokrat gazetecilerimizin aşağıladığı bir durumdur bu.

Hatırlarsınız, bir rektör yardımcısı şunları söylediğinde muhalif basında infial yaratmıştı:

“Okuma oranı arttıkça beni hafakanlar basıyor, ben her zaman cahil halka güvendim. Ben daha çok cahil ve okumamış tahsilsiz kesimin ferasetine (anlayış-sezgi) güveniyorum bu ülkede.”

Cahille sohbeti kesmenin ayrıcalık klişesine dönüştüğü memleket ortalaması bu sözler karşısında dehşete düşmüştü.

Elbette ben de...

O zamanlar örneğin Foucault’nun kitaplarına tesadüf ettiği için iki sokak ötedeki yaşamdan ve insanlardan kendini üstün gören bir fantastik rüyayı akademi sanıyordum.

Kimileri hâlâ öyle sanıyor gerçi.

Siz çömezlik dersiniz, ben deneyim.

Yine de çömezliği ya da olgunlaşmamışlığı estetize etmekten iyidir.

İnfiallerden çekinirim. Çoğu zaman katılmış ezberlerin gürültüsüne meşruiyet vermekten başka bir işe yaramazlar.

Kaldı ki infialler cahillerin, talihsizlerin işi gibi görülür ama en tehlikeli hâllerine yarı okumuşların elinde bürünür.

Yarı okumuşlar, düşünce bekçileridir, teori gardiyanlarıdır ya da düşünür muhafızdır.

İşin trajikomik yanı, bir düşünce bekçisini anlamamanın cahili anlamaktan çok daha zor olmasıdır.

Turan Güneş’in yönelttiği gibi basit bir soruyla, basit bir yanıtla cahili yani tahsilsizi anlamak mümkün...

Basiti yüzeysel ya da sıgık ile karıştırmaya meyilliyiz.

Yarı okumuşluk, tahsilsizlikten ya da okumamışlıktan çok daha yüzeyseldir. Çok daha sığdır.

Kelimelerin klişeye dönüşmesindeki o şiddetin sığlığını dayanılmaz buluyorum.

Okumamışlığın basitliğini, o sığlığa tercih ederim.

Bu satırları cahillik övgüsü ya da hangi güdülerle o sözleri bilmemizin imkânı olmadığı rektör yardımcısını desteklediğim şekilde okumak da bir tür sığlıktır, şimdiden not edeyim.

Spinoza not düşünüyordu: Küçümsemek, alay etmek kavrayış geliştirmede bir noksanlığa işaret eder.

Küçümsemek, aşağılamak ve bu ikisinin siyasallaşmış ifadeleri anlama çabasının istismar edilmesi, hatta sabote edilmesidir.

Entelektüel çaba da bu istismarlarla kör uçuştan, **baktığı her yerde kendi haklılığını gören “dramaqueenlik”ten fazlası etmiyor aslında.**

Malumunuz, arkasında kitap yığınlarıyla küfür, hakaret sağa sola saldırmayı samimiyet olarak pazarlayan bir iklim doğuyor.

Yeni kuşağı büyük ölçüde cezbeden bu iklim, bir zamanlar AK Parti iktidarından nemalanmış, sonrasında da oradan kovulmuşların jargonunda da görülüyor.

Yani kemik çerçeveli ya da her dönemin haklısı yuvarlak gözlüklerden dökülen satırların samimiyeti de en fazla bu kadar oluyor.

31 Mart yerel seçimlerinde CHP’yi birinci parti yapan husus aslında Turan Güneş’in aldığı yanıtta gizli...

İstemediğini, rahatsız olduğunu başka şekillerde yani sandıkta söyleyen halkın tepkisidir bu.

Çünkü CHP, esas itibarıyla bu tepkiyi mümkün kılacak çok şeyden yoksundu, hâlâ öyle...

Fakat konjonktür gereği, gerçekten bu rızayı sağlayacak kuvvete ulaştı.

İş ki bu tepkiyi medyatik muhalif *dramaqueenliğe*, kimi “pol-sci” fantezilere, içselleştirilmiş oryantalizminden gurur duyanlara yedirmesinler.

Politika, bazen seni destekleyenlere rağmen karar verebilmektir.

Daha önce de belirttim. Krallarla sohbet etmek kolaydır. Uzlaşmaz ve anlaşılmaz olanlar kraldan çok kralcılarıdır.

Bazı kısa notlar:

Modern Family’nin eşcinsel çifti Mitchell ve Cameron ile evlat edindikleri Lily arasındaki diyaloglardan bir kesit... Eve geldiğinde Cameron’ın “tripli” olduğunu gören Lily, Mitchell’e ne olduğunu sorar. Mitchell, “babam, duygusal bir anında şu an...” diye yanıt verir.

Lily'nin yanıtı "o zaten her zaman duygusal anında..." olur. Ah Lily, bir bilsen kimi post-Kemalistleri ne kadar güzel anlattın, onların o her zaman haklı olan ve medeniyet öğreten şirin post-Kemalistlerimizi.

Karl Ove Knausgaard'ın *Kavgam* serisinin ikinci cildinde şöyle bir cümle geçiyor: "*Bildiğin gibi trajedi iyi birinin kötü zamanlardan geçmesi. Buna karşın komedi, kötü birinin iyi zamanlardan geçmesi.*"

Avrupa Yakası'nın Bülent Onaran'ının komedi formülasyonu ile birlikte güzel bir bütünlük oluşturuyor: Komedi, trajedi artı zamandır. Zaman geçince, üzüldüğün ya da seni yıkık bırakan bazı şeyleri hatırladığında bütün o trajedi komediye dönüşecektir.

Bernardo Bertolucci'nin Mussolini'nin iktidarındaki İtalya'yı beyaz perdeye taşıyan *Il Conformista*'sında Clerici, gizli polis teşkilatına kapağı atma niyetindedir. Buna dair bir görüşmede Clerici, kimlerin teşkilata katıldığına dair bir soru sorar. Aldığı yanıt, kiminin korkudan hizmet ettiği, çoğunun para için geldiği, pek azının faşizme gerçekten inandığı şeklindedir.

Her devir, esasında her devrin insanlarından azap çeker ve onlara azap çektirir.

Ne diyordu Cesare Pavese *Yoldaş*'ta: "Faşist olan mutfak, kara gömlek giymek zorunlu değil ki."

Marcello Mastroianni, anılarının bir yerinde şu notu düşer: "*Hatırladığım ne çok küçük olay var. Bundan söz etmek için günler gerek ... Ne diyebiliriz buna? Kariyer mi? Bu mesleğe duyulan aşk mı? Bilemiyorum.*" Geçmişe dair çok şeyde yaşadığımız o tedirgin edici belirsizliği, oyunculuğu gibi sade şekilde belirtmiş Mastroianni.

Adem Yılmaz, "'Asker Kaçağı' İnönü, 31 Mart CHP'si ve Entelektüel Dramaqueenlik"

<https://www.fikirtepedi.com/siyaset/asker-kacagi-inonu-31-mart-chpsi-ve-entelektuel-dramaqueenlik/> (Yayın Tarihi: 15 Nisan 2024)